

ΚΙΜΩΝ ΑΝΔΡΕΑΔΗΣ¹

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ

5'.

Παρήλθον ἔξ ἔτη.

Κατέκτησεν ἤδη τὰ διακριτικὰ σήματα τοῦ λο-
χίου ὁ Κίμων Ἀνδρεάδης, ἀλλὰ καὶ νόσον ὀδυνη-
ρὰν καὶ δυσίατον, τὴν μισανθρωπίαν, νόσον ἢ
ὅποια ἐπάγεται τὴν δεινὴν ἀναιμιάν πάσης γρη-
τειαῖς καὶ πάσης ἐλπίδος, διότι, οἴμοι, παρουσιάζει
πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν πρόσωπα καὶ πράγματα
ὑπὸ τὴν ἀληθῆ, τὴν πραγματικὴν αὐτῶν μορφήν.

Ἄνευθε τὸν παρελθόντα βίον του, ἀπὸ τῆς κοι-
τίδος μέχρι τῶν συγχρόνων αὐτοῦ θλίψεων, καὶ
ἔβλεπεν ὅτι ἠδικήθη ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, ὑπὸ τῆς
μοίρας, ὑπὸ τοῦ Θεοῦ. Κατεπανιστᾷ τὴν ψυχὴν,
ἢ συνείδησις τόσων θλίψεων συγκεντρωθεισῶν ἐπὶ
μιας μόνης ὑπάρξεως, ἐν ᾧ χρόνῳ ἢ χαρὰ καὶ ὁ
γέλως εἶναι ὁ κληρὸς τόσων ἄλλων, πολὺ ὀλιγώτε-
ρον αὐτοῦ ἀξίωσις τῆς εὐτυχίας.

Ἄλλὰ πολὺ ἀτελῶς βολιδοσκοπεῖ τὴν ἀνθρωπί-
νην καρδίαν ὁ ὑπολαμβάνων τὴν μισανθρωπίαν, ὡς
μῖσος κατὰ τῶν ἀνθρώπων.

Οἴμοι! Ὑπὸ τὸ πέτρωμα τὸ τραχὺ, τὸ ὅποιον
περιβάλλει τὸν μισάνθρωπον, θὰ ἀνεύρετε πάντοτε
καρδίαν ἀβράν, συμπληθῆ, ἥτις πολὺ ἠγάπησε, πολὺ
ὑπέφερε, τὴν ὁποίαν βαθύτατα ἐπληξεν τραύματα
καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ἐν τούτοις ἐπιούσιος ἄρτος εἶναι
πάντοτε τὸ ἀγαπᾶν.

Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης ἡ μισανθρωπία δὲν
εἶναι μῖσος κατὰ τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ φόβος τῆς
μετ' αὐτῶν ἐπικοινωνίας· φόβος, ὅφ' οὐ καταλαμβά-
νονται πάντες ὅσους παρακολουθεῖ ἐν τῷ βίῳ ἢ ἀρὰ
τῆς ἐν παντὶ ἀποτυχίας, καὶ οἵτινες ὀχυρόνουν τὴν
μελαγχολίαν καὶ τὴν πικράν των ἀποθάρσυνσιν ἐν
τῇ μονώσει. Ὡ! Μὴ βάλετε ποτὲ λίθον κατὰ τῶν
μισανθρώπων τούτων, μὴ τοῖς καταλογίζετε εἰς
ἀγριότητα ψυχῆς τὰς ἀπομονωτικὰς αὐτῶν τάσεις.
Μὴ ὑπολαμβάνετε ὡς κρυψίνοιαν τὴν σιωπὴν των,
οὐδὲ ὡς μογηρίαν τὸν πρὸς τὴν μόνωσιν ἔρωτα
αὐτῶν. Ὁρθῶς ἐερέθη, ὅτι πολλάκις τοῦ μισαν-
θρώπου ἡ ὀδυνηρὰ κραυγὴ, αὐτὴ ἡ βλασφημία δὲν
εἶναι εἰμὴ ὁ ἄγγων στεναγμός, ὁ λοισθιὸς ῥόγγος
συντριβείσης καρδίας.

Τοιαύτη ἦτο καὶ τοῦ Κίμωνος Ἀνδρεάδου ἡ μι-
σανθρωπία, ἥτις ὄχι μόνον δὲν ἐνέκρωσε τὰ ἀγαθὰ
τῆς ψυχῆς αὐτοῦ σπέρματα, ἀλλὰ τὸναντίον ἐξέ-
θρεψε καὶ ἐνίσχυσεν αὐτά. Διότι ἀγαθότης ἄπειρος,
ἄπαστος, ἀνέβλυζεν ἄνευ διακοπῆς ἀπὸ τῆς με-
γάλης αὐτοῦ καρδίας, ἐκχύνουσα περὶ αὐτὸν ἐπὶ
παντὸς πάσχοντος, ἐπὶ παντὸς ἀδυνάτου, ἐπὶ παντὸς
θλιβομένου ποταμούς τρυφερότητος, οἴκτου, φιλαν-
θρωπίας. Καὶ τότε ἐν τῷ ταπεινῷ κύκλῳ τῆς ἐνεργείας
του, καὶ βραδύτερον πρὸ πάντων, ὅτε ἀνῆλθε
βαθυμίδας τινὰς ἐν τῇ κλίμακῃ τῆς στρατιωτικῆς
ἱεραρχίας, ἀμύθητος χαρὰ ἦτο δι' αὐτόν, μεθ' ὅλην

τὴν αὐστηρότητα, ἣν τῷ ὑπηγόρευε τὸ καθῆκον, γὰρ
ἀποδίδη πρὸς τοὺς κατωτέρους του, τοὺς ἀδυνά-
τους, τοὺς ἀπροστατεύτους, εἰς εὐμένειαν, ἐπιεί-
κειαν καὶ στοργήν, ὅλην τὴν εἰδεχθῆ τυραννίαν,
δι' ἧς τὸν εἶχον περιβάλλει οἱ ἀνώτεροί του. Συνή-
θως ὅλως ἀντιθέτως οἱ δοκιμασθέντες ὑπὸ τῆς τυ-
ραννίας, τῆς σκληρότητος, τῆς ἀδικίας τῶν ὑπὲρ
αὐτοῦ ἐν τῇ κοινωνικῇ κλίμακῃ, ἀνακουφίζονται ἐκ-
τίοντες τὰ ἀντίποινα εἰς τοὺς ὑπ' αὐτούς, καὶ ἐκχέ-
οντες τὴν συγκεντρωθεῖσαν αὐτῶν χολὴν κατ' ἄλλων
θυμάτων. Ἄλλ' ἡ ταπεινὴ αὐτῆ ἐκδίκησις, εἶναι ἡ
ἱκανοποίησις τῶν μικρῶν, τῶν ἀδυνάτων, τῶν νο-
σηρῶν ψυχῶν.

Ὁ δὲ Κίμων Ἀνδρεάδης, ὠραῖος, ἰσχυρὸς τὸ
σῶμα, εἶχε καὶ τὴν ῥαδιήν, τὴν εὐρωστον, τὴν ῥο-
δόχρουν καλλονὴν τῆς ψυχῆς, τὴν ἀγαθότητα τὴν
ἐνεργόν, ἥτις ἦτο δι' αὐτὸν κίνητρον πρὸς πράξεις
γενναίας, ἀφ' ὧν μόνων ἦντλει ἐτι τὴν χαρὰν. Πρὸς
ἓνα μόνον ἦτο κακὸς ὁ ταλαιπώρος νέος· πρὸς ἓνα
μόνον ἐφέρετο ὡς πρὸς ἐχθρόν· πρὸς ἑαυτόν. Διότι
ἑαυτόν ἐβασάνιζε διὰ τῆς ὑπεραισθησίας τῆς ψυχῆς
του, μεγεθύνων δι' αὐτῆς τῆς τύχης τὰς ἐναντιό-
τητας, ὡς δι' ἰσχυροῦ φακοῦ καὶ ἐντείνων τὴν ἐξ
αὐτῶν ὀδύνην.

Ζ'.

Ἐκεῖ ἐπὶ τῆς κορυφογραμμῆς τῆς Ὁρθροῦς,
ὅπου αἱ κορυφαὶ αὐτῆς ἀπλοῦνται εἰς ἐπίμηκες
ὄροπέδιον, ἀκανόνιστον, ἐπικλινές, ἀπὸ τοῦ ὁποίου
τὰ κράσπεδα τοῦ ὄρους κατέρχονται πρὸς τοῦ Δο-
μοκοῦ τὴν πεδιάδα, μεταξὺ τῶν σταθμῶν Δερβὲν
Φούρκας καὶ Δερβὲν Καρυᾶς τῆς παλαιᾶς ὀροθετι-
κῆς γραμμῆς, ἀπλοῦται ἀπὸ πολλοῦ ἤδη τὸ σκότος
χειμερινῆς νυκτός, σκότος ἀραιὸν συγκερῶμενον,
ὑπὸ ἀνέρελον στερέωμα, ἀπὸ τὴν παλλομένην ἀνα-
λαμπὴν τῶν ἀστέρων, ἥτις φωτίζει ἀμυδρῶς τὴν
δαψιλῆ τοῦ τοπίου βλάστησιν ἐκ δρυῶν, πρίνων
καὶ κομάρων, τῶν ὁποίων τὰ ποικίλα, τὰ ἀκανό-
νιστα σχήματα, ὁμοιομόρφως βαθύτερα χρωματί-
ζουν αἱ ἄστονοι αὐτῶν μαρμαρυγαί.

Ὑπνώττει σιγῶσα ἡ φύσις καὶ μόνον τῆς νυκτός
οἱ ἄοριστοι, οἱ ἀδιάγνωστοι στεναγμοὶ προσπίπτουν
εἰς τὴν φαντασίαν μάλλον ἢ τὴν ἀκοήν ποικιλλό-
μενοι ὅτε μὲν ὑπὸ τῆς θρηνώδους τοῦ βύα κραυ-
γῆς, ὅτε δὲ ὑπὸ τῆς πενθίμου ὑλακῆς τοῦ θωός,
αἵτινες προσδίδουν εἰς τὰ σιωπηλὰ σκότη χροιάν
τινα ζωῆς, τῆς ζωῆς ἣν ἐξυφαίνει τῶν νυκτοβίων
ἡ ἀρύπνισις.

Καὶ ὀλίγον πρὸ τοῦ μεσονυκτίου ἡ σελήνη μη-
νοειδῆς, ἐρυθρὰ, ἀνέρχεται βραδεῖα ἄνωθεν τοῦ
φυλλώματος σκορπίζουσα φῶς θαμβόν, ἄστονον, ἐπὶ
τοῦ τοπίου.

Ὑπὸ τὸ φῶς τοῦτο, ἡσχημένον βλέμμα θὰ διέ-
κρινε μεταξὺ τῶν θάμνων τοῦ τὴν λάμψιν ὄπλου,
ποῦ τεφρόχρους μανδύας συμφορομένους ἐν ὁμοιο-
μόρφῳ χρωματισμῷ μετὰ τοῦ φυλλώματος, ποῦ
τὴν σκιαγραφίαν ἀνθρωπίνων κεφαλῶν προκυπτου-
σῶν μετὰ προσυλάξεως ἀπὸ τῶν θάμνων πρὸς τὴν
ἐλικοειδῆ ἀτραπὸν καὶ ἡσχημένον οὗς θὰ ἀντελαμ-
βάνετο ἐν τῷ μέσῳ τοῦ στεναγμοῦ τῶν ὑπὸ ἐλα-

ροφῆς πνοῆς ριπιζομένων κλάδων, ψιθύρους ἀνθρωπίνης λαλιᾶς καὶ ἐνίστα τὸν ξηρὸν ἦγον τῆς προστριβῆς ξιφολόγησις ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἐξ ἀπροσέκτου κινήσεως τῶν ἐκεῖ ἐλλοχῶντων. Ἀπόσπασμα στρατιωτικὸν ἐπιτελεῖ τὴν ἐνέδραν ταύτην, ἐλλοχῶν ἐκατέρωθεν ἀτραποῦ, ἥτις διὰ τῶν κλιτύων τῆς Ὀρθρουσ ἀγεί πέραν τῶν ἐλληνικῶν ὄριων.

Ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ διοικοῦντος τὸ ἀπόσπασμα ἀνθυπολοχαγοῦ θὰ ἀνεύρετε τὴν γνώριμον μορφήν τοῦ Κίμωνος Ἀνδρεάδη.

Ἐν ἔτει 1856 δέκα ἀπὸ τῆς κατατάξεως αὐτοῦ ἔτη καὶ ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τῆς ἐνέδρας ταύτης κατέκτησε τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ τὸν βαθμὸν.

Κατέκτησεν εἶναι κυριολεξία, διότι δὲν τὸν ἀπέκτησεν ἐν τῇ τυπικῇ ζωῇ τοῦ στρατώνος, ἐν τῇ ῥαστώνῃ τοῦ βίου τῶν πόλεων.

Ἀπὸ ἐτῶν, μόλις ἐγένετο ὑπαξιωματικός, ἐπέζητησε τὴν μεταβατικὴν ὑπηρεσίαν.

Τὸν ἐπνίγε τῶν πόλεων ὁ βίος· ἐκτὸς δὲ τῶν ἰδίων αὐτοῦ περιστάσεων, ἕνεκα τῶν ὁποίων ἡ μελαγχολία καὶ αἱ ἀπομονωτικαὶ τάσεις του ἐπέζητουν τροφήν ἐν τῷ βίῳ τῶν ὁρέων καὶ τῶν δασῶν, ἐν τῇ διαρκεῖ μεταλλαγῇ ἐντυπώσεων καὶ ἐν ταῖς περιπετείαις τῶν κινδύνων δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ τοῦ στρατιώτου τὴν ζωὴν, ἐν τῇ μονοτόνῳ τυπικῇ ὑπηρεσίᾳ, ἐν τῷ ἀκίνητοῦντι τενάγει τῆς ἀπραξίας καὶ τῆς ῥαστώνης. Ἐβλεπεν ὅτι ὁ στρατὸς ὀξειδούται ἐν τῷ βίῳ τούτῳ, ὡς αἱ ἀκίνητοῦσαι μηχαναί.

Ἡ ληστεία ὑπερκεχειλιζούσα τότε παρεῖχεν εὐρὸν στάδιον εἰς τὸ ῥιψοκίνδυνον αὐτοῦ.

Ἐν τῷ κινδύνῳ τότε ὁ ἀνὴρ οὗτος ὁ ὁποῖος ἐνεσάρκονεν ἐν τῇ γλυκεῖᾳ αὐτοῦ μορφῇ τὴν ἡρεμον, τὴν γαλήνιον καλλονήν, εἰς τὸ στόμα τοῦ ὁποίου καὶ αὐτὰ τὰ στρατιωτικὰ προστάγματα, ἀντὶ τοῦ ἀγρίου τόνου τοῦ προσομοιᾶλλοντος βλασφημίαν, ἐνεῖθον μελωδίαν τινὰ πειστικῆς παρακελεύσεως, ἀπεθηριοῦτο. Ἦρκει μόνον νὰ ἦναι καὶ αὐτὸς ἐν τῇ πρώτῃ τοῦ κινδύνου γραμμῇ.

Καὶ ἦσαν πολὺ ἀγριώτεροι οἱ ἀγῶνες ἐκεῖνοι ἀπὸ τοῦς ἀγῶνας τῶν μαχῶν. Ποσάκις κατὰ τὰς παγεράς νύκτας ἐντὸς δρυμῶν καὶ φραγάγων διεσταύρωνε τῆς κεραιβίνας αὐτοῦ τὴν ἀστραπὴν, πρὸς τὴν ἀστραπὴν, ἢν ἐξήμει τὸ κεραισφίλι τοῦ ληστοῦ, ποσάκις ἐρχόμενος εἰς χεῖρας πρὸς τὰς ἀποθηρωμένας ἐκεῖνας ὑπάρξεις, ἐρόνευεν ἢ συνελάμβανεν ληστὰς διὰ τῆς ἰδίης αὐτοῦ χειρὸς, ποσάκις ἔσωσεν αἰχμαλώτους μίαν στιγμὴν πρὸ τῆς κρεουργίας!

Οὐδεὶς ἤθελεν ἀναγνωρίσει τὸν Κίμωνα τὰς στιγμὰς ἐκεῖνας. Ἡ φωνὴ του ἦτο βρυχηθμός καὶ ἡ ὠρθωμένη κόμη του, γαίτη λέοντος. Ἄλλ' ἡ μέθη αὐτῆ ἦτο στιγμιαία. Ἄμα τῇ παρελεύσει τοῦ κινδύνου παρήργετο καὶ αὐτῆ, ἡ δὲ γαλήνη ἐκυρίαρχει πάλιν τῆς ἡρέμου μορφῆς του καὶ μόνον αἰσθηματικῶν βαθμῶν τῷ ἐνέπνεεν ὁ ἀφωπλισμένος, ὁ τραυματίας κακοποιός, ἐν τῷ ὁποίῳ μόνον τὸν πάσχοντα ἀνθρώπον ἔβλεπεν ἐφεξῆς, τὸν ὁποῖον καὶ περιέβαλλε μετὰ πόνου καὶ οἰκτίρμονος συμπαθείας.

Καὶ ἐν τῇ μεταβατικῇ ὑπηρεσίᾳ διεισέδου ἐν αὐτῷ βαθυτέρα ἢ συνειδήσις τῆς ἀνθρωπίνης ἀδικίας.

Ἐβλεπε τὰς ἀρπαγὰς, τὰς δηλώσεις, τῶν ἀθῶων τὰ βασανιστήρια, δεινὰ, ἅτινα ἐν ἐλαχίστῳ μέτρῳ ἠδύνατο νὰ προλαμβάνῃ καὶ καταστέλλῃ ὁ ταπεινὸς βαθμοφόρος. Ἐβλεπε πολλάκις τοὺς ἀνωτέρους του οἰκαιοποιομένους καὶ συγκομιζοντας τοῦ ἡρωισμού του τοὺς καρπούς. Ἀλλὰ τοῦτο ἐλάχιστα τὸν ἠνώχλει. Βδελυγμίαν τῷ ἐνέπνεε καὶ μόνῃ ἡ ἰδέα ὑλικῆς ἀμοιβῆς διὰ τὸν φόνον ληστῶν, τὰς δὲ ἠθικὰς ἀμοιβὰς ἐθεώρει κατωτέρας ἑαυτοῦ, διότι ἔβλεπε πῶς καὶ εἰς τίνας ἀπενέμοντο. Συνήθισε εἰς μόνην τὴν ἐκ τῆς ἐπιτελέσεως τοῦ καθήκοντος ἡδονὴν νὰ ἀποβλέπῃ καὶ διὰ τοῦτο ἠσθάνθη κατάπληξιν μᾶλλον ἢ χαρὰν, ὅταν εἰς ἀρχηγὸς τοῦ μεταβατικοῦ, καρδία εὐθεῖα, στρατιώτης ἐντιμος, προέστησεν ἀμειώτους τὰς ἡρωϊκὰς πράξεις του καὶ ἐπέτυχεν ὑπὲρ αὐτοῦ τὸν βαθμὸν τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ.

Μήπως, διελογίζετο, παρεγνώρισα, μήπως ἐσυκοφάντησα τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν; Καὶ πάλιν τῆς συνειδήσεως οἱ ἔλεγχοι ἐδηλητηρίαζον τὴν χαρὰν του ἐν γλυκυπύκρῳ κράματι βαθείας πρὸς τὸν εὐεργέτην του εὐγνωμοσύνης.

Καὶ ὅμως τὴν νύκτα ἐκεῖνην, καθ' ἣν τὸν ἐπανεύρισκον ἐλλοχῶντα μετὰ τοῦ ὑπ' αὐτὸν ἀποσπάσματος ἐπὶ τῆς κορυφογραμμῆς τῆς Ὀρθρουσ, ὁ ἀνθρώπος οὗτος ὁ τέλειος ἐν τῇ συνειδήσει τοῦ καθήκοντος, ὑπέπεσεν εἰς πράξιν δι' ἣν ἴσως εἶναι ζήτημα, ἂν ἔπρεπε νὰ λογοδοτήσῃ πρὸς τὴν συνειδήσιν του, ἢ ὁποῖα ὅμως, ἂν ἤθελε γνωσθῆ, ἀσφαλῶς θὰ κατέληγε δι' αὐτὸν εἰς τὸ στρατοδικεῖον καὶ εἰς τὸ ἀτιμωτικὸν τετράγωνον τῶν στρατιωτικῶν καθαιρέσεων.

Μεγάλῃ ληστρική συμμορία εἶχεν εἰσβάλει εἰς τὴν Φθιώτιδα, ὅταν τὴν ὀροθετικὴν γραμμὴν πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο ἀπετέλει τῆς Ὀρθρουσ ἡ κορυφοσειρά, καὶ εἰς χεῖρας αὐτῆς εἶχεν ἐμπέσει ἡ θυγάτηρ πλουτοῦ ἱερέως ἐκ τινος χωρίου ἐγγὺς τῆς Λαμίας.

Χωρικός προδῶσας τοὺς ληστὰς εἶχεν εἰδοποιήσει τὸν Κίμωνα, ὅτι ἡ συμμορία τὴν νύκτα ἐκεῖνην ἤθελε διέλθῃ τὴν γραμμὴν ἀκολουθοῦσα ἀτραπὸν μεταξὺ τῶν σταθμῶν Δερβέν Φούρκας καὶ Δερβέν Καρυᾶς.

Διὰ τοῦτον τὸν λόγον ἐνήδρευεν ἐκεῖ τὸ ὑπὸ τὸν Ἀνδρεάδην ἀπόσπασμα.

Αἰσθημα ἀγωνίας συνεῖχε πάντας, σύνθηες εἰς τὰ ἀποσπάσματα τὰ μέλλοντα νὰ προσβάλουν ληστὰς, ἀπάγοντας αἰχμαλώτων καὶ μάλιστα ἐν νυκτὶ· διότι ἡ δίκαισις αὐτῶν, πάντοτε δυσχερὴς καὶ σπανία ἀπαιτεῖ ἀνδρείαν, ταχύτητα, ἐτοιμότητα, ἀλλὰ καὶ τῆς τύχης τὴν συνδρομὴν ἐν τῷ συμφορμῶ ἐκεῖνῳ τῶν ἀγρίων νυκτίων συμπλοκῶν.

Διὰ τοῦτο ἡ παθητικὴ ἐκείνη, ἐν ἀπολύτῳ ἀκνησίᾳ, προσδοκία τῆς στιγμῆς τῆς ἐπιθέσεως πιέζει καὶ συνέχει τὴν ψυχὴν, ἐξεγείρουσα καὶ ὀξύνουσα τὴν φαντασίαν, ἐν συνασθηματικῇ ἀορίστων φόβων ἀλλοκώτων, οἱ ὁποῖοι οὐδὲν ἔχουν κοινὸν πρὸς τὴν δειλίαν.

Ἀκροᾶσθε τότε, ἀκροᾶσθε μετ' ἐντεταμένης προσοχῆς ἐν τῇ ἀγωνιώδει τοῦ νυκτίου σκότους σιγῇ καὶ ἐν τῇ ὑπεραισθησίᾳ τῆς φαντασίας σας ὁ θροῦς

ὁ ἐλάχιστος πλήττει τὴν ἀκοὴν ἡμῶν, ὡς ἀπήχησις κρότων τρομακτικῶν, καὶ τῶν δένδρων καὶ τῶν θάμνων αἱ ἀόριστοι καὶ ποικιλόσημοι σιαγραφαὶ πρὸ τῶν προσηλωμένων βλεμμάτων σας, τὰ ὅποια βυθίζετε μετ' ἀγωνίας εἰς τοῦ σκότους τὰ κύματα δανείζονται κίνησιν καὶ ζωὴν, ἐμφυχόμενοι καὶ κυκλοῦσαι ὑμᾶς, ὡς λεγεῶν φασμάτων. Καὶ αὖξει τῆς καρδίας ὑμῶν ἡ περίσφιξις ἐν τῇ ἀδρανεί ἐκείνῃ προσδοκίᾳ μεγάλων συμβάντων, καὶ ἐπὶ τῶν αἰσθήσεων ὑμῶν κυριαρχεῖ ἡ φαντασία ἐν ὑπεραίσθησιν νοσηρᾶ· ὅτε μὲν νομίζετε ὅτι ἀπώτατα ἀκούονται οἰμωγαί, ὧν ἡ ἐσβεσμένη ἀπήχησις φθάνει μέχρις ὑμῶν ἀόριστος, ὅτε δὲ πάλιν αἱ ψευδαίσθησεις αὐταὶ ἐπενδύονται τὴν ἡχώ κραυγῶν ἐπικλήσεως ἀρωγῆς, στεναγμῶν λισθηίων, καὶ οὕτω ὁράματα καὶ ἀκροάματα ἀνύπαρκτα, παραίσθητικὰ παρελαύνουν ἐν σκοτεινῷ συμφρυμῷ καὶ δονοῦν τὴν ψυχὴν πλήττοντα διὰ τῶν ἀοράτων χειρῶν αὐτῶν τῶν τεταμένων ὑμῶν νεύρων τὰς χορδὰς.

Ἄλλ' ἐπὶ τέλους τριγμὸς συνεχῆς ἐκ τῶν βηματικῶν ἐπὶ τῶν ξηρῶν κλαδῶν καὶ τῶν ἐστρωμένων φύλλων προανήγγελλεν αἰσθητῶς εἰς γεγυμνασμένα ὄτα, τὴν διάβασιν ἀνθρώπων.

Μετ' ὀλίγον δὲ λευκάζουσαι σκιαὶ ἐπερῆνησαν διερχόμεναι τὴν στενὴν ἀτραπὸν, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὁποίων ἦτο ἡ αἰχμάλωτος κόρη.

Ὁ Κίμων τότε διέταξε συμपुरοκρότησιν κατὰ τῶν πρώτων καὶ τελευταίων ληστών.

Κραυγαὶ ὀδύνης καὶ ἀπογνώσεως, πυροβολισμοὶ διασταυρούμενοι, συμφρυμὸς καὶ διασκορπίσις τῆς συμμορίας καὶ τοῦ δῶκοντος ἀποσπάσματος ἦτο ἔργον στιγμῆς.

Καὶ ἐνῷ οἱ πλείστοι τῶν ληστών ἐτράπησαν πρὸς ἀριστερὰ ἀκολουθούμενοι κατὰ πόδας ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν τοῦ ἀποσπάσματος, ὁ Κίμων διέκρινεν, ὅτι δύο ἐξ αὐτῶν σύροντες τὴν αἰχμάλωτον κόρην, εἶχον ὑπερβῆ χαράδραν κατερχόμενοι ἐξ ἀντιθέτου διευθύνσεως πρὸς τὴν πεδιάδα τοῦ Δομοκοῦ.

Κυλιεταὶ ἀσυνειδήτως εἰς τὴν χαράδραν καὶ ἀναρριχᾶται πάλιν ἐπαναβλέπει τὰς τρεῖς σκιάς ἐξαφρηνιζόμενας καὶ ἀναφρηνιζόμενας ἐν τῷ μέσῳ τῶν θάμνων, καὶ ὀρμᾶ ὡς φρενόπληκτος κατ' αὐτῶν, διελθόντων τὴν ὀρθοετικὴν γραμμὴν καὶ κατερχομένων ἐν σπουδῇ πρὸς τὴν πεδιάδα.

Ἐπωφελούμενος στιγμῆς, καθ' ἣν, ἕνεκα τῆς ἀνωμαλίας τοῦ ἐδάφους ὁ ἕτερος τῶν ληστών ἀπεσπάσθη τῆς αἰχμάλωτου, πυροβολεῖ διὰ τοῦ ἑτέρου τῶν πιστολίων του.

Πίπτει οὕτως τραυματίας ἡ νεκρός, ἀλλὰ δὲν προσέχει εἰς αὐτὸν ὁ Κίμων. Εἰς πρὸς ἕνα εἰς τὴν σωτηρίαν τῆς αἰχμάλωτου κόρης ἀποβλέπει μόνον.

Καὶ διώκει πάντοτε καὶ βραχύνεται ἡ μεταξὺ τῶν ἀπόστασις. Ἦδη κατέβησαν τοῦ ὄρους τὰ κράσπεδα καὶ βαίνουσιν ἐπὶ τοῦ ὀμαλοῦ πεδίου, τοῦ ληστοῦ φεύγοντος πρὸς τὸ μικρὸν δάσος, τὸ ὅποιον σκιάζει ἀρχαίαν ὀθωμανικὴν κρήνην, τὴν ἐπονομαζομένην βρύσιν τοῦ Ἀβδουραχμὰν ἀγᾶ.

Ὁ ληστής εἶχεν ἀπορρίψει τὴν κάππαν καὶ ἐν ὁμοειδεί χρωματισμῷ συγγέεται ἡ φουστάνελα πρὸς τῆς δυσμοίρου κόρης τὸ ἔνδυμα.

Σκοπεύει διὰ τοῦ δευτέρου πιστολίου ὁ Κίμων, ἀλλ' ἡ καρδία του πάλ्लεται, καὶ δὲν ἔχει τὸ θάρρος νὰ σύρῃ τὴν σκανδάλην, διὰ νὰ μὴ γείνη αὐτὸς τοῦ θύματος ὁ δῆμιος.

Ἐκκενόνει κατ' αὐτοῦ τὸ ὄπλον ὁ ληστής, ἐκκενόνει καὶ τὰ πιστόλιά του, ταχύνων τὴν φυγὴν καὶ σύρων τὴν ὀλοφυρομένην κόρην.

Κατὰ τὸν τελευταῖον πυροβολισμὸν ὁ Ἀνδρεάδης αἰσθάνεται νυγμὸν τινα, ὡς συναίσθημα δρόσου ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ὠτός· καὶ μετ' ὀλίγον χλιαρὰ ὑγρασία τοῦ πλημμυρεῖ τὸν τράχηλον. Ἡ σφαῖρα εἶχε τάξει τὸν λοβὸν τοῦ ὠτίου. Ἀλλὰ δὲν ἀνακόπτει τὸν δρόμον του.

Δέκα πέντε μόλις βήματα ἀπέχει τοῦ ληστοῦ διακρινομένου πλέον ἐναργῶς· τὸν βλέπει συλλαμβάνοντα ἀπὸ τῆς κόμης τὴν αἰχμάλωτον· ὑφούται ἤδη τὸ γυαταγάνι καὶ ἡ πλατεῖα λεπίς σελαγίζει εἰς τῆς σελήνης τὸ φῶς.

Τότε ὁ Κίμων ἀνίσχυρος, ἐν ἀσυνειδήτῳ ἐκχυλίσει ἄλλους ψυχοῦ, ῥηγνύει διάτορον κραυγὴν. Μὴ, μαρέ, τὸ κορίτσι τὸ κακόμοιρο!

Δὲν ἐνεῖχεν ἀπειλὴν ἡ κραυγὴ ἐκείνη· ἦτο ἰεσοσία, ἐπίκλησις, δέησις σπαρτακτικῆ. Ἐνεῖχε τοὺς παλλομένους τόνους σαλπίσματος ἀγωνιώδους, μακρόθεν ἐρχομένους ἐπὶ τῶν κυμάτων τοῦ ἀνέμου.

Τί συνέβη τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ ληστοῦ; Ποία μυστηριώδης δόνησις τὴν συνεκλόνησε; ποία ἀκχριαία ἐπανάστασις μεταμελείας ἐτελέσθη ἐν αὐτῇ; Ποῖα λανθάνουσαι πηγαὶ ἀγαθότητος, οἴκτου, συμπαθείας, ἀνεπήδησαν ἀκράτητοι ἐν τῷ αἰφνιδίῳ ἐκείνῳ συγκλονισμῷ; Ἄδῃλον· τοῦ κόσμου τῆς ψυχῆς μυστήριον ἀνεπίλυτον.

Ἐν τούτοις ἡ χεὶρ του ἔπεσεν ἀδρανῆς· ἀπέριψε τὴν μάχαιραν, τὰ πιστόλια τὰ κενά, παρέδωκε τὴν κόρην ἄθικτον εἰς τὸν καταρθάσαντα ἀξιωματικὸν καὶ ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας.

Εἰκοσαετῆς μόλις νεανίας, εἶχε μορφήν καλλονῆς ἀρχαϊκῆς, μορφήν ἀπείρως συμπαθῆ ἥτις οὐδὲν κατήγγελλε κακοῦργον ἐνστικτον.

Ὁ Κίμων δὲν ἦτο συνηθισμένος εἰς τοιαύτην λύσιν τῶν μετὰ ληστών συμπλοκῶν. Διὰ τοῦτο κατεπλάγη.

Καὶ κρατῶν τὸ πιστόλιόν του, τεταμένον μὲ τὴν κἀννην ψάφουσαν τοῦ ληστοῦ τὸ μέτωπον, ἐνῷ ἡ μικρὰ κόρη εἶχετὸ αὐτοῦ παραφόρως ἐν τῇ ἀνεκλαλήτῳ τῆς ἀπολυτρώσεως χαρᾶ. Πῶς δὲν τὸ σκότωσε, εἶπε, τὸ κορίτσι, πῶς μετάνοιωσες; Ἐροβήθηκες;

— Τί νὰ εροβῆθῶ, καπετάνιε μου; Χαμένος γιὰ χαμένος. Δὲν ἔχω δυὸ κεφάλια. Ἀλλὰ δὲν τὸ εἶχα ματώσει ἀκόμα· καὶ καθὼς μοῦ ἔμπηξες τὴ φωνή, μοῦ βαρυράνηκε καὶ δὲν ἠθέλησα νὰ βᾶψω τὰ χέρια μου στοῦ ἀρχγλου τοῦ κοριτσιού τὸ αἶμα.

— Πότε βγήκες κλέφτης; τοῦ λέγει.

— Κακὴ ὥρα· δὲν εἶναι μιὰ βδομάδα. Ὁ τζέλιγκας ποῦ δούλευα τσοπάνος στὸ Δαουκλί, μπροστά στους κλέφταις, ὅπου εἶχαν ἔρθει γιὰ νὰ πάρουν ζαερέ, μὲ εἶδρε γιὰ μιὰ χαμένη προβατίνα. Μὲ πήρε τὸ φιλότιμο τῆς ντροπῆς, μὲ βαλαν κι' αὐτοὶ στὰ λόγια καὶ λάκισα μαζὺ τους. Ἄχ! Κακὴ ὥρα ἦτανε.

Καὶ οἱ λόγοι του ἐνεῖχον ὅλην τῆς εἰλικρινείας τὴν πειστικότητα καὶ ἐπὶ τῆς παιδικῆς μορφῆς του, τῆς γλυκειάς, διεχύνετο ἀπροσποίητος ἄλλους ἐκφρασις, ἐνῶ δάκρυ ὡς ἀπὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ τραυματισθείσης δορκάδος, ἐκυλίετο ἀπὸ τῶν μεγάλων μελανῶν ὀφθαλμῶν του.

Ἔσιγα ὁ Κίμων.

Τί ἐμελέτα τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ ψυχὴ του;

Διατί ἔστρεφε μετ' ἀνησυχίας τὸ βλέμμα πρὸς τὸν προσεγγίζοντα θόρυβον τῆς συμπλοκῆς, ἥτις ἐτρόπετο πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ὡς ἐδείκνυεν ὁ αὐξων κρότος τῶν πυροβολισμῶν;

Δισταγμοὶ τὴν κατετυράννον· σχέδια ἀντίθετα συνεκρούοντο ἐν αὐτῷ.

Καὶ μετὰ μικρὸν αἰθριάζει ἡ μορφή του. Καταβιβάζει τὸ πιστόλιον. Θέτει τὴν δεξιάν χεῖρα ἐν τῷ κόλπῳ καὶ ἐπερείδων τὴν ἀριστεράν ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ ληστοῦ.

— Φύγε, τοῦ λέγει, δυστυχημένον παιδί, γλύτωσε· πάρε αὐταῖς τῆς τρεῖς βέργαιαις ποῦ μοῦ βρέθησαν, νὰ ζήσης ὅσο νὰ βρῆς μιὰ τίμια δουλειά. Εἶναι ἀκόμα καιρὸς νὰ γείνης καλὸς ἄνθρωπος.

Καὶ ὁ ληστὴς ἐνεός, ἀκίνητος, καθηλωμένος, τὸν παρετήρει μὴ ἀποτολμῶν νὰ ἐννοήσῃ, μὴ ἀποφασίζων νὰ κινηθῇ. Τῷ ἐφαίνετο ὅτι ἡ ἀκοὴ τῶν ἡπάτα, ὅτι ὄνειρου λόγοι ἦσαν ἐκεῖνοι.

— Φύγε, ἐπαναλαμβάνει ὁ Κίμων, φύγε γλήγωρα· σὲ λίγο φθάνει τ' ἀπόσπασμα καὶ τότε θὰ ἦναι ἀργά· στὸ τούρκικο πατεῖς. Ἀλλὰ φύγε λοιπὸν· κακομοίρη;

Καὶ ἐκεῖνος πεσὼν εἰς τὰ γόνατα τοῦ κατεφίλει τὰς χεῖρας καὶ δὲν ἤθελε νὰ ἀποσπασθῇ ἀπ' αὐτοῦ, ὅτε βλέπων τὸ ἐπὶ τοῦ τραχήλου τοῦ Κίμωνος καταλειθόμενον αἷμα

— Συφορά μου, λέγει, ἐγὼ σὲ λάβωσα καὶ σὺ θέλεις νὰ μοῦ χαρίσης τὴ ζωὴ;

— Ὅχι· δὲ μὲ λάβωσες ἐσὺ, παιδί μου, λέγει πρῶτως, ψευδόμενος ὁ Κίμων· ἀπὸ πρὶν εἶχα λαβωθῆ· σὺ δὲν ἔχυσες αἷμα καὶ οὔτε θὰ χύσης ποτέ· εἶμαι σίγουρος. Φύγε τώρα.

Ἀλλὰ δὲν ἔφρευγε. Καὶ ἦτο πολὺ παράδοξον τὸ θέαμα τοῦ ληστοῦ τούτου σχίζοντος τὰ ἐνδύματά του καὶ ἐπιπάσσοντος διὰ ψυχροῦ ὕδατος τοῦ Κίμωνος τὸ τραῦμα.

Ἦδη τῶν διωκόντων καὶ τῶν διωκομένων ὁ χεῖμαρρος ἐστράφη πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο.

— Φύγε στή στιγμὴν γιὰτὶ χάθηκες.

— Δὲ φεύγω, ἂν δὲ μοῦ χαρίσης τὸ ὄνομά σου, καπετάνιε μου.

— Τί τὸ θέλεις τὸ ὄνομά μου;

— Τὸ θέλω, νὰ τὸ λέω, νὰ τὸ θυμῶμαι, νὰ τὸ μνημονεύω. Παράδοσέ με μὰ δὲ φεύγω χωρὶς τὸ ὄνομά σου.

— Κίμων Ἀνδρεάδης.

Καὶ ἐνῶ ἀποχωριζόμενος αὐτοῦ ἐκόλλα ἐπὶ τῶν χειρῶν του ὁ νεανίας ἐκεῖνος ἐν ἀφράστῳ ἐχειρίσει εὐγνωμοσύνης τὰ χεῖλη, ὁ Κίμων ἐπανέλαβε πρὸς αὐτόν, «Μή, παιδί μου, μὴ πλειὰ κλέφτης ἂν σὲ γέννησε μάνα· νὰ δουλέψης νὰ γείνης καλὸς ἄνθρωπος· στοῦ Θεοῦ τὰ χέρια σὲ παραδίδω». Καὶ ὁ

πρὸ τινων στιγμῶν διώκτης, ἐν ἀποτόμῳ αἰσθημάτων ἀντιθέσει, τὸν ἔσφιγγεν ἐπὶ τῆς καρδίας του καὶ τὸν κατεφίλησεν ἀναβαπτίζων αὐτόν διὰ τοῦ φιλήματος ἐκεῖνου ἐν τῇ κολυμβήθρῳ τοῦ καθαρμοῦ τῆς ψυχῆς.

Καὶ ὁ ληστὴς ἀπομακρυνόμενος ἐπανελάμβανε τοῦ λυτρωτοῦ τὸ ὄνοματεπώνυμον· καὶ ὅταν ἀκόμη ἡ σκιαγραφία αὐτοῦ ἐσθῆσθη ἤδη ἐν τῇ ἀγλῷ τῆς προοιούσης ἀποστάσεως, ἐνῶ ὁ Κίμων ἐτοποθετεῖ τὴν πνευστιῶσαν κόρην παρὰ τὸν κορμὸν τῆς παρὰ τὴν κρήνην πλατάνου, διασχίζουσα τὴν πεδιάδα τοῦ Δομοκοῦ, ἔφθασε μέχρις αὐτοῦ, ὡς φλοῖσθος σθενυμένου κύματος, ὡς λέξεις ἱεροῦ συνθήματος ἀλήστου εὐγνωμοσύνης τοῦ νέου τούτου, εἰς τὸν ὅποιον εἶχε δωρήσει τὴν ζωὴν, ἡ ἡγῶ τοῦ ὀνόματός του, Κίμων Ἀνδρεάδης, ἐπαναλαμβάνομένη, ὡς ἂν ἤθελε νὰ λαξεύσῃ ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ του, νὰ χαράξῃ ἐν τῇ καρδίᾳ του, τὸ ὄνομα τούτου ὁ ληστὴς.

Αὐτὰ ἔπραξε τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ὁ ἀνθυπολοχαγὸς Ἀνδρεάδης· ἀλλ' ἐσιώπησε, φαίνεται, ἡ λυτρωθεῖσα κόρη καὶ τὸ στρατοδικεῖον δὲν ἔλαβεν ἀφορμὴν νὰ ἀσχοληθῇ περὶ αὐτοῦ.

[Ἔπεται συνέχεια]

EMMANΟΥΗΛ Σ. ΛΥΚΟΥΔΗΣ

Ἐ Ν Α Ο Ν Ε Ι Ρ Ο

(Ἡ ὄρφανῆ)

Ἐσὺ δὲν ἐνοιῶθες τὴν ταραχὴν του,
Μακρὰ ἀναπαύσοδον ἀπ' τῆ βοῆ του
Ἐ τὴν ἄσπρη κλίνῃ σου τὴ μαλακὴ
Μὲ ἀχτίδα, ποῦ ἔλαβε τὴ θεῖα χάρι
Ἐπ' τὰ ψηλῶματα κι' ἀπ' τὸ φεγγάρι
Σιμὰ 'ς τὸ πλάγι σου νὰ πέσῃ ἐκεῖ.

Ποῖος σ' ἐνανούριζε κ' ἐγὼ δὲ νοιώθω,
Οὔτε 'ς τὰ στῆθη σου ποιοὺν εἶχες πόθο,
Ἐ ποῦ ἐπροσῆλωνες ἄθωα τὸ νοῦ.
Χώρα δὲν εἶμαστέ; κι' ὅμως ἐμπρὸς μου,
Σὺν ἄστρο ἐστέκοδον, ποῦ φέγγει κόσμου
Τυφλοῦ, κατάμαυρου καὶ σκοτεινοῦ.

Ἐ στὴ λύπῃ ἐδύθιξες τ' ὠραῖο κεφάλι
Καὶ μέσ' 'ς τὰ σπλάχνα σου γροικουδὲς πάλιν
Σκυφτὴ καὶ ἀμίλητη, χωρὶς φωνή.
Καὶ δὲν ἐτόλμησα νὰ σ' ἐρωτήσω
Κρατώντας ἄθελα τὰ λόγια ὀπίσω,
Γιὰτὶ μοῦ ἐφάνηκες, σὺν ὄρφανῆ.

Τὸ μαῦρο φόρεμα καὶ τὰ μαλλιά σου,
Ποῦ ἐπεφταν ἄπλεχτα 'ς τὴν ἀγκαλιά σου
Νὰ νοιώσω μ' ἔφεραν πῶς καθαρὰ
Πῶς, φῶς μου, ἐθροῖνδες γλυκὸν πατέρα,
Ποῦ ὁ Χάρος σοῦ ἄρπαξε τὴν ἴδια μέρα
Καὶ πικρὰ ἐγνώριζες πρώτῃ φορὰ.

Ἐρμῆ, ἀπροσάτευτη τότε ἐθαροῦδες,
Ποῦλι 'ς τὸ ξέκαμπο πῶς θὰ ἐγνοουδὲς
Καὶ κόσμου ἀπόρρητα καὶ ριζικοῦ.
Γιὰ σὲ ἀφανίζονταν τὰ ὠραῖα χρόνια,
Μόνον σοῦ ἀπόμειναν ἡ καταφρόνια
Καὶ τὰ σπλαχνήματα τοῦ γνωστικοῦ.